

Οι άνθρωποι σκέπτονται περισσότερο από όσο αναπνέουν. Σε μια αναπνοή μπορούμε να κάνουμε χίλιες σκέψεις, και αυτό είναι κάτι που δεν το σκεπτόμαστε.

Δε σκεπτόμαστε ότι οι σκέψεις που κάνουμε σχηματίζουν τον χαρακτήρα μας, διαμορφώνουν την προσωπικότητά μας, οι σκέψεις που κάνουμε μας δίνουν την ταυτότητά μας και παρουσιάζουν αυτό που είμαστε, σε τέτοιο σημείο που ένας Αμερικανός φιλόσοφος λέει: “είστε αυτό που σκέπτεστε”.

Ολόκληρη η ζωή μας είναι αποτέλεσμα των σκέψεών μας, μπορούμε με τις σκέψεις μας για παράδειγμα να αλλάξουμε το μέλλον μας, το μέλλον μας δεν είναι δεδομένο, δεν υπάρχει γραφτό, δεν υπάρχει κισμέτ, εμείς θα αποφασίσουμε ποιο θα είναι το μέλλον μας. Με τις σκέψεις μας μπορούμε να κάνουμε και τον Θεό να αλλάξει το μέλλον που είχε κατά νου Του για μας.

Όσο απίστευτο και να ακούγεται αυτό, όσο εξωφρενικό και να ακούγεται, είναι η ίδια η διδασκαλία της Αγίας Γραφής. Το βλέπουμε για παράδειγμα στην ιστορία του Ιωνά και της Νινευί. Μια πόλη μεγάλη αμάρτησε, ο Θεός αποφασίζει να καταστρέψει τον λαό αυτό. “Νινευί καταστραφήσεται”.

Πήρε μία απόφαση, αυτό θα είναι το μέλλον της Νινευί. Πηγαίνει ο Ιωνάς κηρύσσει μετάνοια

και μετανοούν οι Νινευίτες κι αλλάζει και ο Θεός την γνώμη Του. “Και μετενόησεν ο Θεός” λέει επί λέξη η Αγία Γραφή και όλος ο κόσμος σώθηκε. Τι μπορεί να κάνει μια αλλαγή στις σκέψεις μας, πώς προετοιμάζει το μέλλον μας.

Να κάνουμε μία διάκριση: Άλλο είναι η σκέψη, άλλο είναι ο λογισμός. Πολλές φορές ταυτίζονται λέμε μου 'ρθε μια σκέψη έχω έναν λογισμό. Το ίδιο είναι, αλλά στην κυριολεξία ο λογισμός είναι η σκέψη που επιμένει, όχι μια σκέψη που πέρασε απλώς και έφυγε.

Είναι μια σκέψη που έρχεται, ξανάρχεται, μας ενοχλεί, επιμένει, αυτή την σκέψη την λέμε λογισμό. Και είναι φοβερή η δύναμή τους αυτών των λογισμών, αυτών των σκέψεων, όχι μόνο στη ζωή μας στο παρόν ή στο μέλλον, αλλά ακόμη και στο σώμα μας. Για παράδειγμα πώς μπορεί μια σκέψη να επηρεάσει το σώμα μας:

Μια σκέψη, ήμουνα σε ένα μοναστήρι, ένας πατέρας δεν μπορούσε με τίποτα να φάει ταχίνι, του άρεσε όμως ο χαλβάς. Και έτρωγε και ξετρελαινόταν. Και ένας άλλος απόρησε και λέει: “καλά πώς γίνεται εσένα που δε σου αρέσει το ταχίνι να σου αρέσει ο χαλβάς”; Και λέει ο πατέρας αυτός: “Γιατί, τι σχέση έχει ο χαλβάς με το ταχίνι;” “Μα ο χαλβάς από το ταχίνι φιάχνεται!” Μόλις το άκουσε αυτό, άρχισε να κάνει εμετό. Πώς η σκέψη επέδρασε στο σώμα!

Είναι ένας ψυχίατρος στην Αθήνα, πολύ καλός, πνευματικοπαίδι ενός πολύ γνωστού αρχιμανδίτου, ο οποίος είχε μία κυρία με ένα τρομερό ψυχολογικό πρόβλημα. Χάριν εκείνης

φέρνει κάτι δύσκολα χάπια, σπάνια, πανάκριβα από την Ολλανδία, της το εξήγησε: “Πρόσεξέ τα, εφάρμοσε ακριβώς αυτά που θα σου πω. Δεν είναι εύκολο να ξαναβρούμε, δεν είναι θέμα χρημάτων, δεν είναι εύκολο να ξαναβρούμε, θα τα πάρεις έτσι κι έτσι κι έτσι.”

Εκείνη τον ευχαρίστησε συγκινημένη από την αγάπη του ιατρού που ενδιαφέρθηκε για εκείνη τόσο πολύ, ειδικά για την περίπτωσή της, πήρε τα χάπια ακριβώς όπως της είπε ο γιατρός, και έγινε καλά. Έγινε καλά και δόξασε και τον Θεό και πήγε να ευχαριστήσει και τον γιατρό γιατί η ασθένεια αυτή την βασάνιζε πάνω από 10 χρόνια, και χάρις σε αυτά τα χάπια έγινε καλά. Ποιο είναι το θέμα; Ότι αυτά τα χάπια ήταν απλές καραμέλες. Δεν ήταν χάπια, βλέπετε τι κάνει η σκέψη;

Βλέπετε πόσο επιδρά στο σώμα η σκέψη; Το ατύχημα είναι ότι δεν επιδρά πάντα θετικά σαν την περίπτωση αυτήν. Να σας πω ένα άλλο περιστατικό, πέρα για πέρα εξωφρενικό και πέρα για πέρα αληθινό, μετά αν θέλετε να σας πω και το όνομα του γιατρού. Λέει ο γιατρός: Κάποιος συγγενής μου πήγε σε μία κρυσταλλοσκόπο, η οποία του είπε ότι η καρδιά του έχει πρόβλημα, και θα πέθαινε στην επόμενη πανσέληνο.

Ο συγγενής μου ήταν ευτυχισμένος, υγιής, γεμάτος ζωντάνια. Αλλά είχε μεγάλη εμπιστοσύνη σε αυτή την κρυσταλλοσκόπο η οποία είχε μεγάλη φήμη. Έβλεπε ένα κρύσταλλο και έλεγε τι επρόκειτο να συμβεί στον κάθε άνθρωπο. Και πολλά από αυτά βγαίνουν αληθινά κι είχε κερδίσει την εμπιστοσύνη του. Η τελευταία τώρα του έκανε μία τελευταία υποβολή και εκείνος δέχθηκε τον λογισμό.

Τρομοκρατήθηκε και το μυαλό του κόλλησε σε μία σκέψη ότι πρόκειται να πεθάνει κατά την επόμενη Πανσέληνο, άρχισε μάλιστα λέει να μιλά σε όλους, ετοίμασε τα κληρονομικά του, έκανε και την διαθήκη του κι η φοβερή αυτή υποβολή πραγματοποιήθηκε επειδή την πίστεψε απόλυτα. Πέθανε, πέθανε χωρίς να έχει τίποτα! Αυτή είναι η δύναμη των λογισμών και για το καλό και για το κακό.

Οι λογισμοί είναι τριών ειδών να τους ξεχωρίσουμε: Είναι οι λογισμοί οι δικοί μας, οι σκέψεις οι δικές μας, αυτές που κάνει το ανθρώπινο μυαλό. Είναι οι λογισμοί, οι σκέψεις που μας φέρνει ο διάβολος. Λέμε για παράδειγμα: “Μου 'ρθε μια σκέψη” Δεν φαντάζεται κανείς πόσο κυριολεκτεί πολλές φορές όταν λέει αυτή την φράση. Πραγματικά σου 'ρθε, πραγματικά κάποιος στην έφερε.

Ο διάβολος είναι πνεύμα και σαν πνεύμα που είναι, μπορεί και ακουμπάει μέσα στο μυαλό μας σκέψεις. Είναι λοιπόν σκέψεις δικές μας που μπορούμε και τις κάνουμε εμείς, σκέψεις που τις κάνει ο διάβολος, και σκέψεις - λογισμοί που τους στέλνει ο καλός Θεός. Πώς θα μπορέσουμε τώρα να τους ξεχωρίσουμε, ώστε να μπορούμε να ασχοληθούμε με τις δικές μας σκέψεις και τις σκέψεις που μας στέλνει ο Θεός και να απορρίψουμε τις σκέψεις που μας στέλνει ο διάβολος;

Πώς θα κάνουμε αυτή τη διάκριση στους συλλογισμούς; Είναι πολύ απλό, δε μπορούμε να την κάνουμε, με τίποτα δε μπορούμε να ξεχωρίσουμε ποιες είναι οι σκέψεις οι δικές μας, ποιές είναι του Θεού και ποιές είναι από τον διάβολο. Χρειάζεται μεγάλη εξάσκηση, χρειάζεται μεγάλος αγώνας, οι Πατέρες της εκκλησίας λένε ότι το χάρισμα της διακρίσεως των λογισμών είναι η μεγαλύτερη αρετή.

Τότε λοιπόν πώς θα δεχθούμε τους λογισμούς του Θεού για να ζήσουμε και πώς θα απορρίψουμε τους λογισμούς τους κακούς τους δικούς μας ή του διαβόλου για να μη χαθούμε; Γενικά δεχόμαστε τους καλούς λογισμούς και απορρίπτουμε τους κακούς.

Φαίνεται απλό, δεν είναι. Διότι αμέσως προκύπτουν δύο προβλήματα:

Πρώτον, πώς αντιμετωπίζεται και απορρίπτεται ένας κακός λογισμός, και

Δεύτερον όταν έναν καλό λογισμό μας τον φέρνει ο διάβολος; Πώς θα ξέρουμε ότι είναι από τον διάβολο για να τον απορρίψουμε;

Γιατί όλοι ξέρουμε, πέρασε ο καιρός που ο διάβολος ερχότανε με κέρατα και ουρά, τώρα έχει μεταλλαχθεί, ξέρει να μεταμφιέζεται, έρχεται σαν μία ωραία ιδέα, σαν ένας άνθρωπος με χαρίσματα, σαν πολιτικός με ευγλωττία, σαν ένας εκκλησιαστικός που θα σε συναρπάσει με τις ομιλίες του.

Πώς θα καταλάβουμε ότι πίσω του σε μια τέτοια περίπτωση βρίσκεται ο διάβολος. Όταν ο λογισμός είναι κακός εντάξει τον απορρίπτουμε, όταν όμως έρχεται έτσι σαν καλή σκέψη;

Και είναι από τον διάβολο; Τι θα κάνουμε; Γιατί λέει και η Αγία Γραφή: (έστιν οδός, ή δοκεί παρά άνθρωποις ορθή είναι, τα δε τελευταία αυτής έρχεται εις πυθμένα άδου)“ Εστιν οδαί έτι δοκούσαι αγαθαί τα δε έσχατα αυτών εις πυθμένα Άδου”.

Φαίνονται δρόμοι που τους ξεκινάς και είναι ωραίο και καλό και στο τέλος σε περιμένει ο θάνατος. Πώς θα το καταλάβουμε αυτό ώστε να μην ξεκινήσουμε αυτόν τον καλό δρόμο, που θα μας οδηγήσει στον θάνατο; Για το πρώτο, πώς θα αντιμετωπίσουμε και θα απορρίψουμε έναν κακό λογισμό, θα σας δώσω ένα μικρό σχέδιο, ένα σχέδιο εξέλιξης του λογισμού, που είναι απλό για να μπορείτε να το θυμάστε.

Ο κάθε λογισμός έχει μια εξέλιξη. Για παράδειγμα, περνάμε έξω από ένα πορνείο, ή βλέπουμε ένα πορτοφόλι, μας έρχεται ο λογισμός, έμπα ή παρ' το. Αυτό το στάδιο της σκέψης του λογισμού λέγεται προσβολή. Μας προσβάλει, επιτίθεται, μας χτυπάει. Εσύ την απορρίπτεις την σκέψη, λες: όχι δεν θα μπω. Δε θα το βάλω στην τσέπη μου το πορτοφόλι που βρήκα. Ο λογισμός ξανά επιμένει, έμπα να δεις πώς είναι, μπορεί να 'ναι καμιά καλή. Το πορτοφόλι φαίνεται φουσκωμένο, δε θα έχασε και πολλά αυτός που το έχασε. Φαίνεται να τα 'χει. Ξαναδιώχνεις το λογισμό, θα πεις: όχι. Ξανάρχεται ο λογισμός. Το πρώτο ήταν η προσβολή. Δεν έχουμε ενώπιον του Θεού ευθύνη για αυτή την άσχημη σκέψη όσο αμαρτωλή και να είναι για αυτόν τον άσχημο λογισμό. Ενώπιον του Θεού είμαστε αθώοι. Μετά ο λογισμός έρχεται - τον διώχνουμε, έρχεται - τον διώχνουμε.

Το δεύτερο στάδιο, είναι η πάλη. Παλεύουμε με τον λογισμό, για το πρώτο δεν είμαστε υπεύθυνοι για την προσβολή, για την πάλη όχι μόνο δεν είμαστε υπεύθυνοι αλλά θα στεφανωθούμε από τον Θεό. Θα πάρουμε μισθό από τον Θεό, επειδή παλεύουμε διώχνουμε τον λογισμό, κάτι που πολλές φορές είναι επώδυνο για μάς, γιατί θέλουμε να κάνουμε αυτό που μας σπρώχνει η επιθυμία μας και μας τραβάει ο λογισμός και εμείς για την αγάπη του Χριστού δεν θα το κάνουμε. Θα 'χουμε μισθό από το Θεό. Από αυτή την πάλη θα σωθούμε.

Εάν τώρα αρχίσουμε μέσα στο μυαλό μας να το συζητάμε και να λέμε: Εντάξει θα μπω, να την δω μπορεί να 'ναι καμιά καλή, δε θα κάνω τίποτα να δω απλώς πώς είναι και θα βγω, ή θα πάρω το πορτοφόλι και θα κάνω και καμιά ελεημοσύνη, πολλά έχει μέσα, θα κρατήσω κάτι λίγα, θα κάνω και ένα καλό.

Προσέξτε από αυτό το στάδιο και μετά αρχίζει η ενοχή μας. Δεν είμαστε ακόμα ένοχοι, αρχίζει η ενοχή, λέγεται συνδυασμός, προσπαθούμε να μπαλώσουμε τα πράγματα, προσπαθούμε να δικαιολογήσουμε τα πράγματα, από εκεί αρχίζει η ενοχή μας. Η αρχή, από την στιγμή που θα πούμε: “Θα μπω”, από την στιγμή που θα πούμε: “Το πήρα και το έβαλα στην τσέπη”, τελείωσε η ιστορία. Ενώπιον του Θεού είμαστε ένοχοι.

Δεν έχει σημασία αν δεν μπορούμε μέσα αν μπορούμε ή αν θα το πάρουμε ή όχι. Αυτό πια εξαρτάται από εξωτερικούς παράγοντες. Μπορεί να περάσει κάποιος, να μας δει, μας βλέπει, να ντραπούμε και να φύγουμε. Να μη μπορούμε στο πορνείο. Δεν έχει σημασία, το κακό μέσα στο μυαλό μας έχει γίνει. Αυτά είναι τα τέσσερα στάδια του λογισμού, η προσβολή, η πάλη, ο συνδυασμός και η συγκατάθεση.

Από την συγκατάθεση ξεκινάνε όλα, δεν υπάρχει κακό που κάνετε, που κάνουμε, εάν δεν έχουμε συμφωνήσει πρώτα μέσα στο μυαλό μας να το κάνουμε, αν δεν έχουμε συγκατατεθεί να το κάνουμε. Λίγα είναι τα κακά, λίγα είναι τα εγκλήματα, λίγες είναι οι αμαρτίες που κάνουμε από απροσεξία επειδή ήμασταν αφηρημένοι, επειδή μας βρήκε ο διάβολος απρόσεκτους. Τις περισσότερες φορές έχουμε συμφωνήσει μέσα μας να κάνουμε

το κακό και το κάνουμε.

Εάν λοιπόν δεν γίνει μέσα μας το κακό δε θα γίνει ποτέ ούτε έξω μας. Αυτό εννοούσε ο Χριστός όταν έλεγε, ότι όποιος δει γυναίκα και “επιθυμήσει αυτήν, ήδη εμοίχευσε αυτήν εν τη καρδίαν του”. Γι αυτό λέει στη Γραφή το Πνεύμα του Θεού: “ο μισών τον αδελφόν αυτού, ανθρωποκτόνος εστί” αυτός που μισεί τον αδελφό του τον έχει σκοτώσει μέσα του. Θα κριθεί σα δολοφόνος, και μιλάνε οι πατέρες της εκκλησίας περί του φθόνου του δυνάμει φόνου.

Όταν φθονείς κάποιον, όταν ζηλεύεις κάποιον, ήδη μέσα σου τον έχεις σκοτώσει, είναι εν δυνάμει φόνος. Γι αυτό επέμενε ο Χριστός, καθαρίστε πρώτα το μέσα του ποτηριού και θα 'ναι καθαρό και το απέξω. Διαφορετικά όσο καλοί και να φαινόμαστε απέξω λέει, θα 'σαστε σα τους τάφους, που λάμπουνε, αστράφτουν από τα μάρμαρα απ' έξω και από μέσα είναι σκουλήκια κόκκαλα και αράχνες.

Γι αυτό δίνουμε τόση μεγάλη σημασία στους λογισμούς. Είπαμε τα στάδια του λογισμού, είναι τέσσερα. Θα πούμε και τέσσερις τρόπους αντιμετώπισης. Αυτά όλα μπορεί να διανθιστούνε και να διακλαδωθούνε. Μένουμε απλώς σε ένα σκελετό και αυτά που λέμε είναι εντελώς τηλεγραφικά. Απλώς ένα σχεδιάγραμμα για να μπορούμε να το θυμόμαστε, πώς θα αντιμετωπίσουμε τον λογισμό. Τον αποκρούουμε μιας εξ αρχής. Να μην αφήνουμε ευκαιρία να πιάσει ρίζα μέσα μας. Μόλις μας έλθει ο λογισμός τον διώχνουμε αμέσως όταν φαίνεται ότι είναι κακός. Όταν ξέρεις ότι είναι κακός, διώχτον αμέσως. Πριν δυναμώσει μέσα σου. Είναι σαν να ξέρεις ότι έρχεται τώρα κάποιος δολοφόνος να σε σκοτώσει και χτυπά την εξώπορτα του κήπου, την εξώπορτα του σπιτιού. Εάν δεν του ανοίξεις, είναι πολύ μακριά. Είσαι ασφαλισμένος. Αν τον αφήσεις να περάσει την εξώπορτα και αρχίσει να χτυπά την πόρτα του σπιτιού, έχει πλησιάσει πιο πολύ.

Τώρα για να τον διώξεις πρέπει να τον βγάλεις και από την αυλή. Αν του ανοίξεις και την πόρτα κι ανέβει επάνω κι αρχίσει να χτυπά την πόρτα του δωματίου που είσαι, από κει και μετά είναι ακόμα πιο δύσκολο να τον βγάλεις έξω. Αν του ανοίξεις και την πόρτα και αρχίσεις να παλεύεις ακόμα πιο δύσκολο.

Το ίδιο γίνεται και με μια αρρώστια. Σου λέει ο γιατρός: Είσαι στην αρχή της αρρώστιας σου, πάρε αυτά τα χάπια, μια μικρή θεραπεία”. Κάνεις υπακοή σώζεσαι. Δεν κάνεις; Χειροτερεύεις, θα χρειαστείς περισσότερα χάπια, περισσότερη αντιβίωση περισσότερη θεραπεία. Δε θα την κάνεις και αυτή; Θα φτάσεις στην εγχείρηση. Δεν ξέρεις αν θα ζήσεις στο τέλος. Γι' αυτό μιας εξ αρχής όταν ξέρουμε ότι κάτι είναι κακό δεν έχουμε δικαιολογία, το διώχνουμε αμέσως. Δεν σκεπτόμαστε άσχημα, δεν δεχόμαστε κακούς συλλογισμούς, κακές σκέψεις.

Ναι, αλλά το θέμα είναι, πώς θα γίνει;

Κοιτάξτε, θέλει εξάσκηση. Όπως τα μαθαίνουμε όλα, με εξάσκηση, με επιμονή, λίγο λίγο. Να μάθουμε να είμαστε ξύπνιοι να μην είμαστε αφηρημένοι. Μάς μιλάει κάποιος. Τι μας λέει τώρα; Να προσέχουμε! Φεύγει το μυαλό μας; Να το ξαναφέρουμε. Ξεχάστηκα, έχασα κάτι που είπε. Όπου είναι το σώμα μας να είναι και το μυαλό μας. Όχι να' ναι αλλού το σώμα, αλλού εμείς, κι αλλού το μυαλό.

Ήταν ένας κομμουνιστής, φανατικός. Του είχαν σκοτώσει οι δεξιοί μάνα, πατέρα, του 'χανε βιάσει την αδελφούλα του 9 χρονών, την εσφάξανε μετά, εσφάξανε τα αδέρφια του... “Το όνειρό μου ήτανε (λέει) να σκοτώσω ένα χωροφύλακα και μετά ας πεθάνω, να μην πεθάνω αν δε σκοτώσω έναν χωροφύλακα, έναν αστυνόμο”.

Τρεπτά τα ανθρώπινα, άλλαξαν τα πράγματα, γίνεται πιστός χριστιανός. Γίνεται μοναχός, έρχεται στο Άγιον Όρος. Το σώμα, ήρθε, το μυαλό; “Πού ήμασταν σήμερα αγόρι μου;” τονε ρώταγε ο Γέροντάς του. “Αχ, να Γέροντα, ήμασταν με τον Λένιν και την Κρούπσκαγια, την γυναίκα του Λένιν και κηρύσσαμε τα ιδεώδη του κομμουνισμού στο τάδε μέρος”. Γέλαγε ο γέροντας. “Λέγε την ευχή παιδι μου: Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησέ με”, να μαζεύεται το μυαλό.

Μετά από μια εβδομάδα: “Πώς πάμε αγόρι μου; πού είναι το μυαλό;” “-Ε, να Γέροντα, είμαστε στην Ελλάδα, διορθώνουμε την Ελλάδα, δεν έπρεπε να γίνουν αυτά, σ' αυτή την σύναξη των αριστερών που έγινε εκεί, έπρεπε να πάρουν άλλες αποφάσεις”. Γέλαγε ο Γέροντας. Μετά από λίγο: “Πώς πάμε αγόρι μου;” “-Α! γέροντα στην Ουρανούπολη έχουμε φτάσει”. “-Πως πάμε αγόρι μου;” “-Α! Γέροντα, η Επιστασία δεν έκανε σωστά που πήρε αυτή την απόφαση”.

Το μυαλό είχε αρχίσει και είχε μπει στο όρος. Τα μοναστήρια έπρεπε να σκεφθούν διαφορετικά, διόρθωνε το Όρος τώρα, τακτοποιούσε τα του Όρους. Μετά από λίγο καιρό: “Πώς πάμε αγόρι μου;” “-Ε! Να, εδώ στην Σκήτη τριγυρνάμε Γέροντα”.

Σιγά – σιγά. Δεν μπορούμε να μαζέψουμε ξαφνικά το μυαλό μας, και να είναι στην θέση του.

Όταν μια ολόκληρη ζωή το έχουμε μάθει να φεύγει και όταν το αφήνουμε συνέχεια να

φεύγει, γίνεται συνήθεια, κι όταν θα 'ρθει η ώρα στην προσευχή, ή όταν θα πρέπει να κάνουμε μια πνευματική εργασία, να χρειαστεί να διαβάσουμε κάτι και να μας μείνουνε αυτά που θα διαβάσουμε, θα πρέπει να τα προσέξουμε. Ε! Δεν συμμαζεύεται αυτή την ώρα το μυαλό όταν όλη την ημέρα γυρνάει και μαζεύει σαβούρα και σκουπίδια.

Γι αυτό σιγά - σιγά από το πρωί που ξεκινά, το μυαλό στην θέση του. Πού είμαι; Είμαι εδώ. Τι κάνω; Κάνω αυτή τη δουλειά. Είναι σημαντικό που τραβάς το μυαλό στο εδώ και στο τώρα. Και γίνεται εξάσκηση και γίνεται συνήθεια και τελικά μαθαίνει το μυαλό. Αυτά είναι πράγματα που τα ξέρουμε. Τα ζούμε και ξέρουμε ότι είναι έτσι. Και είναι τόσο απλά που μπορείτε και εσείς να τα διαπιστώσετε ότι είναι έτσι.

Ναι αλλά τι θα σκεφτόμαστε; Το μυαλό δε μπορεί να μένει άδειο. Κάτι πρέπει να σκέπτεται. Δε μπορούμε να σκεφτόμαστε τώρα συνέχεια αυτό το φύλο χαρτιού. Κάτι πρέπει να σκεφτόμαστε. Τι θα κάνουμε; Απλούστατα δε θα γεμίζουμε το μυαλό με χίλια δυο.

Δε μπορεί το μυαλό να μένει ακίνητο, δε μπορεί να μένει αργό. Θέλει κάτι να σκέπτεται, Υπάρχει μια ινδική παροιμία, για το πώς θα σκεπτόμαστε μόνο καλά: Εάν μέσα σε ένα δωμάτιο βάλεις έναν ελέφαντα, δε χωράει τίποτα άλλο. Υπερβολή αλλά πολύ χαρακτηριστική. Λένε οι πατέρες της εκκλησίας: Μελέτα καλά για να μην μελετήσεις κακά. Σκέψου καλά για να μην σκέπτεσαι κακά. Δες καλά για να μην βλέπεις άσχημα. Άκουγε καλά για να μην ακούς άσχημα. Δε μπορεί το μυαλό να μένει ακίνητο. Θέλει τροφή, δουλεύει. Θα του δώσεις καλά, για να μη μένει χώρος για άσχημα. Αυτός είναι ο δεύτερος τρόπος. Λέει δε μία ευχή στην Θεία Μετάληψη που την διαβάζουμε πριν κοινωνήσουμε: “θαψον μου δια των αγαθών λογισμών τα πονηρά διαβούλια”.

Δε μπορεί να μείνει το μυαλό ακίνητο. Με αγαθούς λογισμούς θα θάβουμε τους λογισμούς του πονηρού, θα τους πετάμε, δε θα τους αφήνουμε να χωρέσουνε.

Ο πρώτος τρόπος ήταν η απόκρουση, μιας εξ αρχής.

Ο δεύτερος να μην αφήνουμε χώρο.

Ο τρίτος να αποφεύγουμε τις αιτίες που γεννάνε τους συλλογισμούς.

Κοιτάξτε, δε μπορούμε να λέμε ότι δε θα σκέπτομαι πορνικά, σαρκικά και από την άλλη μεριά να κοιτάμε τσόντες. Και να χαζεύουμε στα περίπτερα και να κοιτάμε τηλεόραση, σε ώρες που ξέρουμε τι θα δούμε, και μετά να λέμε θα κρατάμε το μυαλό καθαρό. Θα αποφεύγουμε τις αιτίες που γεννάνε τους άσχημους λογισμούς, που μας κυριαρχούνε και εμείς θέλουμε να τους διώξουμε.

Δε μπορείς να λες: Δε θα σκέπτομαι άσχημα, θα σκέπτομαι καλά, όταν ακούς άσχημα τραγούδια. Θα κολλήσουν μέσα στο μυαλό σου. Θα αποφεύγεις από τους χώρους που είναι η αιτία του κακού. Λέει κάτι ωραίο η Γραφή στην περίπτωση των Σοδόμων και Γομόρων που είπε ο Θεός στον Λωτ, φυγε από τα Σόδομα και τα Γόμορα. Δε του ειπε μόνο “φύγε από τα Σόδομα και τα Γόμορα”. “Μακριά! (του λέει), να ανεβείς απάνω στα βουνά! ούτε στα περιχωρα, για να σωθείς”.

Είχε πάει ένα ναρκομανάκι στον πατέρα Παΐσιο και του λέει: "τι να σου κάνω ρε, είσαι σαν αυτόν που θέλει να κόψει το τσιγάρο και γυρνάς γύρω-γύρω από το περίπτερο", δε θα πάρει μια δε θα πάρει δυό την τρίτη θα πάρει. Θα φεύγεις και από τους τόπους που θα γεννάνε το κακό σε σένα, όχι μόνο να προσέχεις τους λογισμούς.

Λένε οι πατέρες, "Φεύγε και σώζου". Όταν ήμουνα φοιτητής ετοιμαζόμασταν να πάμε να δούμε ένα έργο, αισχρό. Λέω σε κάποιον άλλον. "Θάρθεις;" Μου λέει: "-Ο Χριστός θα πήγαινε;" "-τι είπες;" του λέω. "-Να, όταν θέλω να πάω κάπου, λέω: Θα πήγαινε ο Χριστός εκεί που θέλω να πάω; και βλέπω. Αν η συνειδησή μου θα πήγαινε, πηγαίνω και εγώ". Είχα μείνει κόκκαλο, είχε βρει ένα τρόπο για να αποφεύγει τους τόπους που είχαν τις παγίδες.

Είναι απλά τα πράγματα, απλώς θα τα μάθουμε, θα τα θυμόμαστε και θα τα βάλουμε στην πράξη. Αυτός είναι, ο τρίτος τρόπος: Η αποφυγή των αιτιών.

Κοιτάξτε τώρα: "Θέλουμε", είναι το πρόβλημα, "αλλά δεν μπορούμε". Θέλουμε να

αποκρούουμε αμέσως τον λογισμό, αλλά δεν μπορούμε. Θέλουμε να αποφύγουμε τους τόπους που θα μας οδηγήσουν στις πτώσεις, αλλά δε μπορούμε. Θέλουμε να σκεπτόμαστε καλά για να μη σκεπτόμαστε κακά, αλλά δε μπορούμε.

Λέει ο απόστολος Παύλος: "πάντα ισχύω" (όλα τα μπορώ). Πώς τα μπορείς όλα; Το ανθρώπινο μυαλό έχει μια πείρα 100 χρόνων, παραπάνω δεν έχει, γιατί πεθαίνουμε. Ο διάβολος έχει μία πείρα αιώνων. Πώς θα τα βγάλουμε πέρα; πώς μπορεί ο Απόστολος Παύλος; "Πάντα ισχύω, (λέει), εν τω ενδυναμούντι με Χριστώ". Όταν μου δίνει δύναμη ο ίδιος ο Χριστός.

Ο ίδιος ο Χριστός είπε: «Ανευ εμού ου δύνασθε ποιειν ουδέν» τίποτα δε μπορούμε να κάνουμε, χωρίς την βοήθεια του Χριστού. Και μόνο που θα ξεκινήσουμε να πάμε στον πνευματικό, κόψαμε τα πόδια του διαβόλου. Διαβάζει ο παπάς συγχωρητική ευχή; Εξαφανίσθηκε. δεν μπορούμε να ταπεινωθούμε στον αέρα.

Δεν έχει νόημα η ταπείνωση που κάνουμε μόνοι μας. Σημασία έχει όταν ταπειωνόμαστε ενώπιον κάποιου άλλου για την αγάπη του Χριστού, για να τηρήσουμε την εντολή του Χριστού.

Πάνω στην πράξη θα δείτε αν αυτά είναι αλήθεια ή όχι, πάνω στην πράξη, όπως άμα έφτανε τώρα δύο χιλιάδες χρόνια τόσα εκατομμύρια άνθρωποι, μπορείτε να τα διαπιστώσετε και εσείς.

Είπαμε προηγουμένως πως πέρασε ο καιρός που ο διάολος ερχότανε με κέρατα και ουρά. Τώρα έρχεται σαν ωραία σκέψη, σαν σωστός λογισμός. Έτσι όπως σας ανέφερα προηγουμένως με την απόκρουση, με το να μην αφήνουμε χώρο, με το να αποφεύγουμε τις αιτίες και με τα μυστήρια της εκκλησίας, γλιτώνουμε από τον λογισμό που φαίνεται ότι είναι, που ξέρουμε ότι είναι κακός.

Αλλά όταν έρχεται σαν καλός λογισμός και είναι διάολος; Όταν έρχεται σαν καλός φίλος, και είναι διάολος; Εκεί πώς θα το καταλάβω; Αδελφοί μου υπάρχουνε πολλά είδη δαιμονίων, και υπάρχουνε δύο είδη δαιμονισμού. Με δύο τρόπους κυριαρχεί ολοκληρωτικά ο διάβολος σε κάποιον.

Υπάρχουν δαιμόνια χοντρά, το δαιμόνιο της λαιμαργίας, της πορνείας, της φιλαργυρίας, δεν είναι πάντα φυσικό ότι αισθανόμαστε. Σε ένα γειτονικό μου μοναστήρι ήταν ένας πατέρας, ξαφνικά άρχισε να τρώει, και να τρώει, και να τρώει, και να τρώει δέκα ολόκληρα καρβέλια ψωμί την ημέρα. Δεν ήταν χοντρός. Πού πηγαίνανε; Δέκα ολόκληρα ψωμιά την ημέρα πού πηγαίνανε;

Τον πιάνουνε οι πατέρες αρχίζουν να του διαβάζουν εξορκισμούς, σε μια εβδομάδα έγινε καλά, κι αυτός που με 10 καρβέλια δε χόρταινε, τώρα χόρταινε με δυο φέτες. Μπορούμε να πούμε πολλά πάνω σε αυτά τα θέματα. Δαιμόνιο της πορνείας, δαιμόνιο του θυμού, δαιμόνιο της λαιμαργίας, είναι χονδρά δαιμόνια.

Και υπάρχουνε δαιμόνια πρίγκιπες, άρχοντες, ξυράφια. Αλίμονο σε όποιον πέσει στα χέρια τους, δεν τον γλυτώνει τίποτα. Αν δεν κάνει ο Θεός προσωπικά ένα θαύμα γι' αυτόν τον άνθρωπο δε γλυτώνει με τίποτα. Όπως είναι το δαιμόνιο της υπερηφάνειας, το δαιμόνιο της αιρέσεως, το δαιμόνιο της πλάνης. Δέχεται ο άλλος ο πλανεμένος να του βγάλεις το δέρμα, δε του βγάζεις την πλάνη του με τίποτα.

Σας είπα ότι υπάρχουνε δύο είδη δαιμονισμού. Ο ένας τρόπος δαιμονισμού είναι να πιάσει ο διάβολος το μυαλό σου, να κυριαρχήσει στην σκέψη σου και να δέχεσαι ό,τι λογισμό σου έρχεται. Έτσι δαιμονίζονται όσοι έχουνε πολύ μυαλό, όσοι είναι πολύ έξυπνοι, όσοι είναι προικισμένοι πολύ, επειδή πέφτουν και σε μεγάλη υπερηφάνεια.

Κυριαρχει ο διάβολος στο μυαλό τους ολοκληρωτικά και από εκεί και πέρα όλες τους τις σκέψεις τις δέχονται σαν αληθινές, τις δέχονται σαν σωστές, και το φοβερό είναι ότι δεν το καταλαβαίνουν. Όλοι οι άλλοι καταλαβαίνουνε ότι δεν πάει καλά, εκτός από τον ίδιο. Είναι η ευφύια του διαβόλου αυτή, η πονηριά του διαβόλου, δεν είναι έξυπνος ο διάβολος. Αν ήταν έξυπνος θα είχε μετανοήσει και θα είχε σωθεί, αυτή είναι η πονηριά του διαβόλου.

Λέει ο Άγιος Εφραίμ ο Σύρος, πόσο σοφός είναι ο εχθρός, δε με δένει με δεσμά που εγώ μισώ, με δένει με δεσμά που μου αρέσουνε και χαίρομαι δεμένος. Να 'σαι νικημένος, να 'σαι σκλαβωμένος σε κάτι και να χαίρεσαι κι όλες. Εκεί είναι η πονηριά του διαβόλου, όταν ο διάβολος έρχεται σαν χάρισμα, σαν αρετή, ντυμένος με το ένδυμα της ελευθερίας, είμαι ελεύθερος να κάνω ότι θέλω.

Γι' αυτό σας είπα πιο μπροστά, αν δεν κάνει ο Θεός κάποιο θαύμα, ο άνθρωπος που έχει δαιμονιστεί έτσι, που έχει κυριαρχηθεί το μυαλό του από τον διάβολο, δεν γλυτώνει ποτέ και δε μπορεί να το καταλάβει. Έναν μόνο ξέρω, έναν συγγραφέα ο οποίος το κατάλαβε και δε μπορούσε να κάνει τίποτα.

Δε μπορείς να κάνεις τίποτα, δε ξέρεις τι θα πει (λέει κάποιου), να κάθεται ένας μαύρος πάνω στο μυαλό σου και να μη πηγαίνεις εκεί που θες εσύ, αλλά να σε πηγαίνει εκεί που θέλει εκείνος. Δε μπορούσε να κάνει τίποτα. Όταν φτάσει ο άνθρωπος να δαιμονισθεί έτσι, σημαίνει ότι έχει δώσει μεγάλο δικαίωμα στον διάβολο.

Το αποτέλεσμα ποιο ήτανε; Να τον πείσει ο διάβολος ότι ήταν ο νέος μεσσίας της ανθρωπότητας, ότι θα σώσει την ανθρωπότητα. Ένας τόσο έξυπνος άνθρωπος, το δέχθηκε. Και έφτασε στο σημείο να γράφει σε έναν αρχιμανδρίτη στην Αμερική. Έχω τα γράμματά του: "Γιέ της βροντής, ας ετοιμαζόμαστε, πρέπει χωρίς άλλο να ιδρύσουμε εκκλησίες, στα διάφορα μέρη. Είμαστε τρεις, δεν πειράζει". Μια παρέα, αυτός ο αρχιμανδρίτης και ένας άλλος ακόμα, θα ιδρύανε την εκκλησία του. Δε πειράζει που είμαστε τρεις, ο Χριστός ήθελε δώδεκα, πιο αδύνατος ο Χριστός χρειαζόταν πιο πολλούς να τον βοηθήσουνε. Εμένανε μου φτάνετε εσείς οι δύο.

Τέτοιο πείραγμα, λέει: "Εσύ ίδρυσε ένα τάγμα στην Αμερική, εγώ ιδρύω ένα στο Βερολίνο και την Πολωνία, τις πρώτες εκκλησίες. Είναι και ο Λευτέρης ο τρίτος, οι αποστολικές πορείες θα αρχίσουν, οι αγώνες, τα μαρτύρια, μια Οικουμενική Σύνοδο σε δυο τρία χρόνια

πρέπει να γίνει".

Προσέξτε για να γίνει η πρώτη Οικουμενική Σύνοδος, να μαζευτούν δηλαδή από όλη την οικουμένη οι επίσκοποι, και να συζητήσουν την πρώτη αίρεση του Χριστιανισμού χρειάστηκαν τριακόσια χρόνια, αλλά η θρησκεία του ταλαίπωρου αυτουνού εδώ ήταν τόσο ανώτερη από του Χριστού, η φιλοσοφία του τόσο βαθύτερη, που σε τρία χρόνια κι όλες θα τον είχανε παρανοήσει.

Που σημαίνει ότι αφού λέει σε τρία χρόνια θέλω οικουμενική σύνοδο, σε τρία χρόνια θα έχει απλωθεί το κήρυγμά του σε όλη την οικουμένη, θα 'χαν γίνει σε όλο τον κόσμο εκκλησίες, θα υπήρχαν ιερείς σε όλον τον κόσμο δικί του, επίσκοποι, μητροπολίτες σε όλον τον κόσμο δικί του, και σε τρία χρόνια θα τον είχανε παρανοήσει κι όλες, και θα έπρεπε σε τρία χρόνια να γίνει οικουμενική σύνοδος.

Και λες: Είναι στα καλά του; Είναι στα καλά του; Ανόητος είναι; Απ' τους εξυπνότερους ανθρώπους που έχει γνωρίσει η Ελλάδα και ο κόσμος. Πώς έφτασε σε τέτοιο κατάντημα; Το φαινόμενο οι πατέρες της εκκλησίας και ειδικά της ερήμου το λένε αιχμαλωσία. Όταν αιχμαλωτίζει ο διάολος το μυαλό σου, από κει και πέρα ξόφλησες. Δε μπορείς να κάνεις τίποτα, σε κάνει ότι θέλει.

Γι αυτό δε θα μένουμε μόνοι μας, με τις απόψεις μας και με τις σκέψεις μας. Να τα συζητάμε να συμβουλευόμαστε. Να μη προσπαθούμε να επιβάλλουμε την άποψή μας στον

άλλον με την βία. Να ακούμε τον άλλον, μην έχουμε εμπιστοσύνη στον λογισμό μας. Να μάθουμε να υποχωρούμε, να δεχόμαστε συμβουλές.

Θα πηγαίνουμε και θα εξομολογούμαστε. Θα τα λέμε στον Πνευματικό και εκεί απλά χωρίς πολλά λόγια, και να μάθουμε να ακούμε και τις συμβουλές του πνευματικού. Λέει η Γραφή: "Ανήρ ασύμβουλος εαυτώ πολέμιος". Άνθρωπος που δεν ρωτάει είναι εχθρός του εαυτού του, δε χρειάζεται άλλον εχθρό. Αρκεί να μην ρωτάς, και έχεις τον εχθρό που θα σε καταστρέψει. "Ανήρ ασύμβουλος εαυτώ πολέμιος".

Ο διάβολος δε φοβάται ούτε την εξυπνάδα μας, ούτε τις γνώσεις μας. Έχει περισσότερες. Ούτε τις αρετές μας φοβάται, έχει περισσότερες. Μια δεν έχει κι αυτή τον σκοτώνει και με αυτήν σωζόμαστε. Ποια αρετή δεν έχει, κι αυτή τον σκοτώνει;

Μιά φορά κατάφερα κάτι και πάω όλο καμάρι στον γέροντά μου. Μόλις με είδε εκείνος κατάλαβε ότι κάποια πεπονόφλουδα πάτησα, και πρίν προλάβω να του πω πολλά - πολλά μου λέει:

Γιατί να καυχηθούμε εμείς αγόρι μου; Για τι πράγμα να περηφανευτούμε; Επειδή νηστεύουμε; Τρώμε λίγο; Ο διάβολος νηστεύει πιά πολύ από μας, δεν τρώει ποτέ. Επειδή αγρυπνάμε, ξυπνούμε την νύχτα; Κοιμόμαστε λίγο; Ο διάβολος ξαργυπνά πιά πολύ απο εμάς, δε κοιμάται ποτέ. Επειδή εγκρατευόμαστε; Παρθενεύουμε και είμαστε καθαροί; Ο διαβολος είναι πιο παρθένος από εμάς. Γιατί και να θέλει να πορνεύσει δε μπορεί, είναι πιο παρθένος

από μας, δεν έχει σώμα.

Και μου έπεσαν τα αυτιά. Ό,τι αρετες και να αποκτήσουμε τις έχει και ο διάβολος. Όσες αρετές και να αποκτήσουμε, τις αρετές που είχε ο διάβολος όταν ήταν αρχάγγελος, δε θα τις αποκτήσουμε ποτέ. Και όλες πήγανε χαμένες, γιατί; Γιατί του έλλειπε μία. Αυτήν θα κοιτάξουμε να αποκτήσουμε αυτήν την μία αρετή για να σωθούμε.

Και να έχετε τον νου σας, μη νομίσετε ότι ο διάβολος μας πολεμά μόνο με αμαρτήματα, μας πολεμά με αρετές πιο πολύ παρά με αμαρτήματα. Τα αμαρτήματα τα βλέπουμε, μπορούμε να τα αποφυγούμε, αλλά τις αρετές μας τις αγωνιζόμαστε να τις αποκτήσουμε.

Λέει ένας άγιος της εκκλησίας: “Θέλεις να νηστεύεις, σε βοηθάει ο διάβολος, θέλεις να κάνεις ελεημοσύνες, σε βοηθάει ο διάβολος, να κτίσεις εκκλησίες, σε βοηθάει ο διάβολος, γιατί σε βοηθάει; Γιατί ξέρει, ότι με όλα αυτά που καταφέρνουμε μπορεί να μας ρίξει στην υπερηφάνεια και να πάνε όλα χαμένα”. Θα έχουμε λοιπόν αυτήν την αρετή που δεν έχει ο διάβολος, θα είμαστε ταπεινοί. Αυτό ακριβώς έκανε ο Χριστός και τι λέει η Γραφή; «Εταπείνωσε εαυτὸν γινόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, έκλινε ουρανοὺς και κατέβη». Θα γίνουμε ταπεινοί, θα μάθουμε να έχουμε ταπεινό φρόνημα.

Να ταπεινοφρονούμε, να μην ταπεινολογούμε. Όχι στα λόγια. Στο φρόνημα ταπεινό, σκέψη ταπεινή, και σκέψη ταπεινή θα πει να μην θεωρούμε τους άλλους κατώτερους από εμάς, να μη θεωρούμε τον εαυτό μας τόσο σπουδαίο. Θα βλέπουμε ότι έχουμε κάποιο καλό, θα λέμε:

“ο Θεός μου το έδωσε”.

Έχουμε χαρίσματα; “ο Θεός μου τα έδωσε”. Κάνουμε κάτι καλό; Θα το κάνουμε βέβαια με τη βοήθεια του Θεού. Αμέσως θα φυλαγόμαστε, θα βάζουμε μια ασπίδα, θα τα ρίχνουμε όλα στον Θεό. Ότι χάρις σε Εκείνον τα καταφέρνουμε. Κι έτσι φυλάμε την ταπεινώσή μας και δεν πέφτουμε σε υπερηφάνεια.

Είχε έλθει ένας στο κελί μου και μου λέει: Αμάν βρε Γέροντα όλα εσύ τα κάνεις εδώ μέσα;” “-Τι εννοείς;” του λέω; “-Να, είπα στον υποτακτικό σου, ωραίο το φαΐ”, “-ο γέροντας, ο γέροντας”. “Καλό αυτό το πράγμα”, “-ο γέροντας, ο γέροντας”. Ό,τι και να του πω, “ο γέροντας”. Όλα εσύ τα κάνεις; Είχε πιάσει το νόημα. Έκανε κάτι καλό; “Με την ευχή του γέροντά μου το έκανα. Με την βοήθεια του Θεού το έκανα”.

Αυτό θα κάνουμε και εμείς. Ό,τι και να κάνουμε θα έχουμε ταπεινό φρόνημα. Στην σκέψη μας μέσα δεν είναι ανάγκη να παρασταίνουμε τους ταπεινούς. Και στην πράξη θα είμαστε ταπεινοί όταν χρειάζεται. Για παράδειγμα όταν βλέπουμε ότι δημιουργείται μια έκρυθμη κατάσταση. Τσακωνόμαστε με κάποιον, υποχωρούμε. Υποχώρησε, ας έχεις δίκαιο, όταν δεν είναι κάτι σοβαρό υποχώρησε.

Να ελεείς και την ψυχή του άλλου. Δεν τον παραδίδεις στον διάβολο, θέλει προσοχή εδώ. Άλλο να είσαι ταπεινός και άλλο να είσαι φοβητσιάρης, και να μην παλεύεις. Άλλο να είσαι ταπεινός και άλλο καρπαζοεισπράκτορας. Όταν δεις ότι εσύ υποχωρείς, υποχωρείς,

υποχωρείς και ο άλλος το βλέπει αυτό, και του έχουν πάρει τα μυαλά αέρα και θα σου ανέβει και στο σβέρκο, τότε θα σταθείς στα πόδια σου και θα τον βάλεις στην θέση του.

Δε σημαίνει ότι δε θα είσαι ταπεινός. Θα το προσέξουμε αυτό. Όχι με την πολλή υποχωρητικότητα μας να γινόμαστε αιτία να αμαρτάνει ο άλλος. Είναι φορές που θα υποχωρούμε και θα είμαστε ταπεινοί, επειδή είμαστε ταπεινοί από αγάπη για τον άλλον, κι είναι φορές που θα στεκόμαστε στα πόδια μας και θα βάζουμε τον άλλον στην θέση του, και πάλι θα είμαστε ταπεινοί.

Το παράδειγμα μάς το δίνει ο ίδιος ο Χριστός. Ο Χριστός δε διδάξε μόνο με τα λόγια του. Δίδαξε και με την ζωή του. Όταν τον είχανε συλλάβει και τον χτυπούσαν, τον είχανε κάνει ένα ματωμένο κουρέλι από τα χτυπήματα, και θα σταυρωνόταν. Θα τον παραδίδανε στον σταυρό, πάει και ένας στρατιώτης και του δίνει ένα χαστούκι.

Ο ίδιος ο Χριστός τι είχε πει; Αν σε χαστουκίσουνε στο ένα μάγουλο, εσύ γύρνα και το άλλο. Του δίνει ένας στρατιώτης το χαστούκι, γύρισε και το άλλο μάγουλο; Δε το γύρισε! Γιατί; Αφού είχε πει όταν σε χτυπάνε από το ένα μάγουλο γύρνα και το άλλο. Δεν το γύρισε ο ίδιος, αλλά γυρνά και λέει στον στρατιώτη: “Αν σου έκανα κάτι άσχημο, μαρτύρησον περί αυτού, διαφορετικά γιατί χτυπάς;”.

Τι ήθελε να μας δείξει με αυτό; Ακριβώς αυτό. Είναι δυνατόν να μην δεχόταν το χαστούκι αφού δέχθηκε τον σταυρό; Το χαστούκι τον πόνεσε; Τα καρφιά δέχθηκε, και την λόγχη

δέχθηκε και ένα τέτοιο μαρτυρικό θάνατο δέχθηκε, για να μας δείξει αυτό ακριβώς: Άλλο ταπεινός άλλο δειλός. Να το έχουμε αυτό κατά νου μας.

Θα είμαστε ταπεινοί και θα ξέρουμε ταυτόχρονα και να αγωνιζόμαστε. Ξαναγυρνάμε πάλι, να μη ξεχνάμε την δύναμη που έχουνε οι σκέψεις μας είπαμε. Να μη ξεχνάμε ποτέ την περίπτωση του διαβόλου. Λέει ο προφήτης Ησαΐας ότι με την σκέψη του έγινε διάβολος. “Συ είπας εν τη διανοία σου” (λες μες το μυαλό σου). Σκέφθηκες: “εις τον ουρανό αναβήσσομαι επάνω των αστέρων του ουρανού στήσω τον θρόνον μου, αναβήσσομαι επάνω των νεφών, έσομαι όμοιος τω Υψίστω.

Και η πτώση του διαβόλου έγινε πριν δημιουργηθεί ο κόσμος. Ο Θεός δεν είχε πλάσει ακόμα τον άνθρωπο, ο διάβολος δε σκότωσε κανένα. Ποιόν να σκοτώσει αφού δεν υπήρχε κανένας; Δεν υπήρχαν άνθρωποι, δεν έχει πει ψέματα σε κανέναν, δε κορόιδεψε κανέναν δεν είχε δημιουργηθεί ο κόσμος.

Πρώτα έγινε η δημιουργία του πνευματικού κόσμου, και η πτώση του Εωσφόρου και μετά δημιουργήθηκε ο υλικός κόσμος. Μόνο λοιπόν με την σκέψη του έγινε διάβολος. Τι δύναμη έχουνε οι σκέψεις!

Απέναντι από την σκίτη που μένω σε μία κορυφή ψηλά, μόλις που φαίνεται ένα κελί, Το είχε ένας πνευματικός παλιά, επιτρέψτε μου να σας διαβάσω παραλείποντας πάρα πολλά, κάτι εντυπωσιακό που έγινε σε αυτό το κελί. Τον πνευματικό τον λέγανε παπά – Σάββα.

Στους τόσους που εξομολογούσε ο παπά-Σάββας λέει το κείμενο, ήτανε και ένας Ρουμάνος διάκονος.

Νεαρός ακόμη ήρθε στον Άθω και ησύχαζε κάπου στην έρημο όχι και πολύ μακριά από την Αγία Άννα, (πριν αρκετά χρόνια αυτό). “Πνευματικέ μου, (του λέει μία μέρα ο διάκονος περίλυπος), μη ξεχάσεις να μνημονεύσεις αύριο στην λειτουργία την μητέρα μου που έχει τα τρίτα της”. (Πέθανε δηλαδή πριν τρεις μέρες).

Και του λέει χωρίς να δείξει τώρα την αγωνία του ο πνευματικός: “Για πες μου παιδί μου: Η μητέρα σου έχει αύριο τα τρίτα της, δηλαδή πέθανε προχθές. Πέθανε στην Ρουμανία. Πώς εσύ σε δυό μέρες πληροφορήθηκες τον θάνατό της;” Μεσολάβησε λιγη στιγμή, δεν υπήρχαν τηλέφωνα δεν είχαν τηλέφωνα, όπως εγώ στην σκήτη μου, δεν έχουμε ρεύμα. Δεν είχανε τηλέφωνα.

“Πώς το έμαθα;” Αρχισε να λέει δειλά ο διάκονος. “Να, μου το είπε...” “-Ποιος σου το είπε;” “-Μου το είπε ο φύλακας άγγελος μου”. “-Ο φύλακας άγγελος σου; Έχεις δει τον άγγελο σου;” “-Αξιώθηκα να τον δω. Δεν είναι μια και δύο φορές, είναι τώρα δύο χρόνια μου παρουσιάζεται και με συντροφεύει στην προσευχή. Λέμε μαζί τους χαιρετισμούς κάνουμε μετάνοιες, ανοίγουμε πνευματικές συζητήσεις”.

Εκείνο το “δύο χρόνια”, πίκρανε πολύ τον παπά-Σάββα. “-Και γιατί παιδί μου τόσο καιρό δε μου ανέφερες τίποτα;” “-Μου είπε ο άγγελος πως δεν είναι απαραίτητο”. “-Παιδί μου είσαι βέβαιος πως είναι άγγελος του Θεού αυτός που σου εμφανίζεται;” “-Βέβαιος; Βεβαιότατος γέροντά μου, μα προσευχόμαστε μαζί, κάνουμε καθημερινώς χιλίες μετάνοιες, συζητούμε για την μέλλουσα ζωή, για τον Παράδεισο, ο φύλακας άγγελός μου είναι”.

Ο διάκονος φαινόταν αμετάπειστος. Εκείνο όμως που τον έκανε δεκτικό ήταν η εμπιστοσύνη του στον θεοφώτιστο πνευματικό του. Αλλά πάλι έλεγε πώς μπορεί ο δαίμονας να με ενισχύσει στην προσευχή; Αυτός πολεμεί τους προσευχομένους. Μετά από πολλά, συμφώνησαν να καταφύγουν σε μερικές δοκιμασίες, να δοκιμάσουν τον φύλακα άγγελο.

“Ζήτησέ του μόλις ξανάρθει (λέει ο παπά-Σάββας) να πει το: “Θεοτόκε Παρθένε” , ακόμη πες του να κάνει το σημείο του Σταυρού”. Τα πράγματα όμως δεν ήταν τόσο απλά. Όταν δύο ολόκληρα χρόνια σε έχει ο πονηρός τυλιγμένο στην πλάνη, τότε και τα μάτια σου, και τα αυτιά σου τα πλανεύει και φαντάζεσαι πως ακούς το Θεοτόκε Παρθένε και νομίζεις ότι τον βλέπεις να κάνει τον σταυρό του και να σταυροκοπιέται.

Στην επόμενη επίσκεψη ο διάκονος με κάποια ικανοποίηση ανάγγειλε στον πνευματικό: “Γέροντά μου τα πράγματα έχουν όπως σου τα έλεγα είναι άγγελος του Θεού, είναι ο φύλακας άγγελός μου. Και το Θεοτόκε Παρθένε το είπε και τον σταυρό του τον έκανε”.

Παραλείπω, οι άγιοι και οι άγγελοι ξέρουνε τι σκεπτόμαστε. Προσέξτε, ο διάβολος δεν έχει τις δυνάμεις που νομίζουμε. Μη του δίνουμε μεγαλύτερη αξία από όση έχει, έχει τρομερά μειονεκτήματα, τρομερά μείον, Δε θα αναφερθούμε σε τίποτε άλλο τώρα, μόνο σε αυτό, το ότι δεν ξέρει τι σκεπτόμαστε.

Προσέξτε το αυτό, οι άγγελοι ξέρουν τι σκεπτόμαστε. Οι άγιοι, όχι μόνο όσοι έχουν φύγει στον ουρανό αλλά και όσοι είναι ανάμεσά μας, μόλις μας δούνε, ξέρουνε τι σκεπτόμαστε. Ο διάβολος δεν το ξέρει.

Τότε τι συμβαίνει με τις σκέψεις; Μας αφήνει μια σκέψη. Δεν ξέρει ότι την δεχθήκαμε. Αν δει ότι αλλάζουμε το πρόγραμμα τότε καταλαβαίνει ότι την δεχθήκαμε. Μας βάζει μία σαρκική σκέψη. Δε ξέρει αν την δεχθήκαμε. Όταν αρχίζει και βλέπει ότι ανεβαίνει ο σφυγμός μας ότι αρχίζουμε και αλλάζουμε τα σχέδιά μας, τότε καταλαβαίνει ότι τη δεχθήκαμε.

Δε ξέρει τι σκεπτόμαστε. Είναι ένα από τα μεγάλα του μειονεκτήματα. Για τα άλλα θα πούμε μια άλλη φορά. Του λέει τώρα ο πνευματικός ο παπά-Σάββας: “Πρόσεξε τι θα κάνουμε: Εγώ αυτή τη στιγμή, ακριβώς αυτή τη στιγμή κάτι θα σκεφθώ (σκέφθηκε κάτι εις βάρος του διαβόλου), και το αφήνω κρυφό, μέσα μου. Εσύ το βράδυ θα ζητήσεις από τον άγγελο να σου πει. Αν το βρει τότε χωρίς αμφιβολία είναι άγγελος από τον Θεό. Και να έρθεις να με ενημερώσεις”.

Γυρίζοντας ο διάκονος στην καλύβη του, κάτι σάλευε μέσα του, κάτι σαν αγωνία, κάτι σα δυσάρεστη προαισθήση. Από την άλλη μεριά θαύμαζε και την σπουδαία ιδέα του πνευματικού. Η υπόθεση θα περνούσε την κρίσιμη φάση της. Μόλις ζητήθηκε την νύχτα από τον άγγελο η λύση του προβλήματος, κάποια δυσδιάκριτη ταραχή, αυλάκωσε το φωτεινό πρόσωπό του. Φάνηκε να σαστίζει.

“Μα αγαπητέ μου πάτερ, γιατί εσύ ανώτερος άνθρωπος να ενδιαφέρεσαι για τους λογισμούς ενός παπά; Αυτό είναι κατάντημα, φτωχές επιθυμίες. Δε προτιμάς να σου δείξω απόψε την κόλαση, τον παράδεισο, την δόξα της Κυρίας Θεοτόκου;” Ο διάκονος που κάτι

άρχισε να υποψιάζεται επέμεινε στο θέμα τους. “-Κάνω υπακοή στον πνευματικό μου, να μου πεις τι σκεφθηκε”. Ο άγγελος με μερικούς ελιγμούς προσπάθησε να μεταφέρει αλλού την συζήτηση.

Ο διάκονος όμως με επιμονή τον μετέφερε στο θέμα. Άλλωστε οι τεχνικές αυτές υπεκφυγές δε του προξενούσαν καλή εντύπωση. “Να μου πεις τι σκέφθηκε ο πνευματικός. Το θέμα είναι απλό! Γιατί αποφεύγεις; Το αγνοείς;” “-Πρόσεξε διάκο, με τον μικροπρεπή τρόπο που μου συμπεριφέρεσαι κινδυνεύεις να χάσεις την εύνοιά μου”. “-Δε ξέρω, σου ζητώ κάτι το εύκολο. Γνωρίζεις ή όχι επιτέλους, τι σκεφθηκε ο πνευματικός;”

Την ώρα αυτή πετάχτηκε το λαμπερό προσωπίο. Μια φρικτή μορφή αποκαλύφθηκε και σαν από στόμα θηρίου ακούσθηκαν τα λόγια: “-Να χαθείς άθλιε, αύριο τέτοια ώρα στην κόλαση και στην φωτιά, θα σε κάψουμε και θα σε καταστρέψουμε, αύριο αυτή την ώρα”. Και ο διάκονος έμεινε μόνος του και σωστό ερείπιο. Όλη η γλυκύτητα των οπτασιών δυο χρόνια τώρα δεν αντιστάθμιζε την τωρινή του πικρία.

Εάν δεν τον στήριζαν από μακριά οι προσευχές του πνευματικού που ξαγρυπνούσε και παρακαλούσε για αυτόν, θα είχε παραδώσει το πνεύμα του. Πέρασαν αρκετές ώρες ώσπου να συνέλθει και να σταθεί στα πόδια του. Η καλύβη του πια δεν τον χωρούσε. Πουθενά δεν έβλεπε ασφάλεια παρά μόνο κοντά στον πνευματικό. Σ' όλη την διαδρομή βούιζε στα αυτιά του η απειλή: “Αύριο τέτοια ώρα στην κόλαση”. Κι ο τρόμος τον διαπερνούσε μέχρι το μεδούλι.

Έφτασε όπως έφτασε ως την καλύβη της αναστάσεως. Έπιασε το ράσο του πνευματικού και δεν το άφηνε ούτε στιγμή, και την ώρα που έπρεπε να κοιμηθεί εκείνος λίγο, δίπλα του ο τρομοκρατημένος διάκονος. “Μη φοβάσαι παιδί μου, ηρέμησε!”, “-Πώς να μη φοβηθώ πνευματικέ μου, που πλησιάζει η ώρα; πλησιάζει η ώρα που θα με πάρουνε! Χριστέ μου σώσε με!” Και πράγματι την καθορισμένη ώρα, δέχθηκε βίαια επίθεση των πονηρών πνευμάτων.

Τι κραυγές τρόμου και απελπισίας ήταν αυτές! “Σώσε με πνευματικέ μου, χάνομαι! Με παίρνουν! Σώσε με!” Γονατίζει ο παπά-Σάββας και γεμάτος πόνο και δάκρυα, δέεται στον Κύριο να λυπηθεί τον δούλο του και να επιτιμήσει τους πονηρούς δαίμονες. Εισακούσθηκε η δέησή του. Και ο ταλαίπωρος διάκονος σώθηκε από στόματος λέοντος.

Παραλείπω, με τον χρόνο και την καθοδήγηση του παπά-Σάββα ο Ρουμάνος διάκονος ηρέμησε. Η πνευματική του ζωή πήρε καλή εξέλιξη, χειροτονήθηκε αργότερα και ιερέας, και διακρινόταν πάντα για την ευλάβειά του. Ωστόσο εκείνα τα χρόνια της πλάνης του άφησαν κάποια δυσάρεστα ίχνη. Ο διάβολος είχε αποκτήσει πάνω του δικαιώματα. Δωρεάν θα του προσέφερε τόσα απολαυστικά οράματα; Έτσι σε όλη την κατοπινή ζωή του, εταλαιπωρείτο από διάφορους ενοχλητικούς πειρασμούς, όλοι οι διακριτικοί πατέρες διέβλεπαν σε αυτούς το κατάλοιπο της διετούς εκείνης συνεργασίας με τον άγγελο που δεν ήταν άγγελος.

Αδελφοί και πατέρες, δεν έχουμε άλλη ευκαιρία για να κερδίσουμε την ζωή και την σωτηρία μας από αυτήν που μας δίνεται τώρα. Δεν έχουμε άλλη ζωή, μόνον αυτήν εδώ. Και είναι κρίμα να χαθούμε. Ο καλός Θεός μάς έχει δώσει τα πάντα για την σωτηρία μας. Μπορεί ο διάβολος σήμερα να έχει τόσα όπλα στην διάθεση του, που ποτέ άλλοτε δεν τα είχε. Αλλά και οι χριστιανοί για πρώτη φορά έχουνε τόσα όπλα να αμυνθούν που ποτέ άλλοτε άλλοτε δε τα είχαμε. Ποτέ άλλοτε ένας χριστιανός δεν είχε ραδιοφωνικούς σταθμούς χριστιανικούς όπως έχουμε σήμερα. Ποτέ άλλοτε δε κυκλοφορούσαν τόσα βιβλία χριστιανικά, και πνευματικά, όχι θεολογικά, χριστιανικά πνευματικά που μας ωφελούν στην

καθημερινή μας ζωή.

Ποτέ άλλοτε δεν είχαμε τόσα. Ποτέ άλλοτε δεν υπήρχαν τόσες κασέτες, να μπορεί κάποιος να ακούσει κάτι πνευματικό, κάποια συμβουλή κάτι πατερικό και να ωφεληθεί. Έχει ο διάβολος εξοπλίσει τους δικούς του, έχει και ο καλός Θεός εξοπλίσει τους δικούς του. Έχουμε τα πάντα για να σωθούμε, και πάνω από όλα έχουμε τα μυστήρια της εκκλησίας μας.

Μην απομακρυνόσαστε από την ενορία σας. Μην απομακρυνόσαστε από το πετραχήλι του παπά. Με τόσα που έχουμε, δεν έχουμε δικαιολογία να πάμε στην κόλαση. Μόνο από την τεμπελιά μας θα πάμε στην κόλαση, από τίποτε άλλο. Και λέει και ένας πατέρας: Με τόσα που έχουμε, πιο εύκολα πάμε στον Παράδεισο παρά στην κόλαση, (λέει). Πρέπει να κουραστείς περισσότερο για να πας στην κόλαση, στον Παράδεισο πας ευκολότερα.

Θα προσέξουμε αυτό το πράγμα, Όλα ξεκινάνε μέσα από το μυαλό μας. Από πουθενά αλλού. Ο διάβολος έχει τόση δύναμη όση εμείς του δίνουμε. Γιατί άλλους τους κάνει ό,τι θέλει και σε άλλους δε μπορεί να κάνει τίποτα. Γιατί σοφούς σαν αυτόν που σας ανέφερα προηγουμένως, τους ανεβαίνει στο κεφάλι και τους κάνει να λένε τέτοιες βλακείες και να γελάει όλος ο κόσμος εις βάρος τους και αυτοί να μη καταλαβαίνουν τίποτα. Και να λέει: Θέλω εκκλησιές, θέλω οικουμενικές συνόδους. Και όλοι να γελάνε και εκείνος να μην καταλαβαίνει.

Λοιπόν λέει ένας αγιορείτης γέροντας: “Εις το υπερών εσυνάχθησαν οι Απόστολοι και εδέχθησαν την επέλευση του Παναγίου Πνεύματος”. Λέει η Αγία Γραφή ότι οι Απόστολοι πριν την Ανάληψη του Χριστού ήταν μαζεμένοι στο υπερών. Το υπερών ήταν το πιο ψηλό μέρος ενός σπιτιού. Πώς λέμε το ρετιρέ; Το πιο ψηλό μέρος ενός σπιτιού είναι το υπερώο.

Και λέει ο γέροντας εδώ: “Εις το υπερώο αυτό το πνευματικό που λέγεται νους, (ο νους μας είναι στο πιο ψηλό σημείο του σώματος). Εκεί όπως μαζεύθηκαν οι απόστολοι στο πιο ψηλό σημείο του σπιτιού και δέχθηκαν το Άγιο Πνεύμα, εδώ σε αυτό το υπερώο και μεις, (που λέγεται νους και έχει την εικόνα του μεγάλου νου), εκεί δεχόμεθα και εμείς την χάρη του Αγίου Πνεύματος.

Από εδώ εξαρτάται η ζωή και ο θάνατος, ο Παράδεισος και η κόλαση, η αφετηρία προς τα πάνω ή προς τα κάτω. Ιερό εργαστήριο να καταστήσουμε τον νου. Από εδώ ξεκινούν όλα. Να λέμε μια προσευχή που αναφέρεται για την Παναγία μας στην θεια μετάληψη: “Παναγία Δέσποινα το φως της εσκοτισμένης μου ψυχής” λέει αρκετά και λέει: “και δως ανάκλησιν εν ταις αιχμαλωσίαις των λογισμών μου” να ξαναμαζεύω πάλι τους λογισμούς μου, που μου τους αιχμαλωτίζει ο διάβολος.

Λέει ο Απόστολος Παύλος: “Το λοιπόν αδελφοί, όσα εστιν αληθή, όσα είναι αληθινά, όσα σεμνά, όσα δίκαια, όσα αγνά, ητις αρετή, όσα ενάρετα, ταύτα λογίζεσθε, αυτά να σκέφτεσθε”. Και να πούμε μαζί με τον ψαλμωδό: “και πνεύματι ηγεμονικώ στήριξόν με”.

Αμήν! Να εύχεσθε.

π. Νίκων:

Αν κάποιος θέλει να ρωτήσει κάτι μετά χαράς. Τα πράγματα είναι απλά. Όπως άλλοι τα καταφέρανε μπορούμε και εμείς.

Από το κοινό: Κάθε λογισμό, το “Κύριε Ιησου Χριστέ ελέησόν με” πιάνει αν κάνεις τον σταυρό σου και το πεις αυτό από μέσα σου; Πιάνει; τα σκορπάει όλα;

π. Νίκων:

Ναι, εξαρτάται. Ότι είναι ένα όπλο, δεν είναι απλό όπλο. Το Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησέ με, δεν είναι απλώς όπλο εναντίον του διαβόλου. Προσέξτε, είναι πυρηνική βόμβα. Τινάζει τον διάβολο, τον εξαφανίζει. Είναι μια τρομερά συμπυκνωμένη, είναι μια τρομερά δυνατή ευχή. Μέσα της κλείνει όλες τις προσευχές, ξέρετε γιατί;

Είναι ένα μυστήριο, λέει η Γραφή ότι όταν θα γίνει η δευτέρα παρουσία του Χριστού θα εμφανισθεί στον ουρανό το όνομα του Χριστού και ενώπιον του ονόματος αυτού (λέει), παν γόνυ κάμψει επουρανίων επιγείων και καταχθονίων. Αυτό είναι ένα μυστήριο, το όνομα του Χριστού. Θα γονατίσει μπροστά στο όνομα αυτό το γονατο των επουρανίων, οι άγγελοι θα γονατίσουν οι άνθρωποι θα γονατίσουν, και των υποχθονίων και οι διάβολοι θα λυγίσουν

μπροστά σε αυτό το όνομα.

Λέει η γραφή (πάλι ο Απόστολος): “Δεν υπάρχει άλλο όνομα με το οποίο θα σωθούμε, και εμείς τι κάνουμε; Λέμε αυτό το όνομα. Λέμε: “Κύριε Ιησού Χριστέ, το όνομά Σου ονομάζομεν” λέει, “Θεό άλλον εκτός από Εσένα δε γνωρίζουμε το όνομά σου ονομάζομεν”. Είναι κάτι το οποίο προσπαθεί ο διάβολος να μας πείσει να μην το κάνουμε. Ο διάβολος δεν φοβάται αν πιστεύουμε στον Θεό.

Προσέξτε το αυτό: Όση πίστη να έχεις δε σώζεσαι, δε σώζεσαι αν πιστεύεις στον Θεό. Ο διάβολος σκοτώνεται εμείς σωζόμαστε από τι; Όταν πιστεύουμε ότι ο Χριστός είναι ο Θεός. Δεν έχουμε άλλον Θεό. Εκεί είναι το σκάνδαλο για τον διάβολο. Γίνονται θεολογικά συνέδρια στο εξωτερικό με χριστιανούς, (θα καταλήξω εκεί), θεολογικά συνέδρια με χριστιανούς στο εξωτερικό που συμφωνούν, (“χριστιανοί” τώρα) να μην αναφέρουν το όνομα του Χριστού για να μην προσβληθούν και οι βουδιστές και οι ινδουιστές και όποιοι άλλοι συμμετέχουν στο συνέδριο.

Πώς τρέμει ο διάβολος το όνομα του Χριστού! Και εμείς λέμε ονομάζουμε τον Χριστό Κύριο, αυτό το οποίο ο διάβολος προσπαθεί να σε πείσει να μη το κάνεις. Κατ' αρχήν δε θέλει να σκέφτεσαι τον Χριστό. Μετά σου λέει: “Τον σκέφτεσαι; σκέψου τον σαν έναν μεγάλο μύστη. Σαν μια από τις ενσαρκώσεις του Βούδα, σαν έναν μεγάλο ποιητή σαν ένα μεγάλο φιλόσοφο, σαν, σαν, σαν, όχι Κύριο”. Και εμείς τώρα λέμε “Κύριε Ιησού Χριστέ”.

Και τι ακόμα; “Ελέησόν με”. Ελεημοσύνη ποιος ζητάει; Ένας ζητιάνος. Δηλαδή ταπεινώνεσαι; Τον πέθανες! Γι’ αυτό εμείς επιμένουμε στο “Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με”. Τώρα κάνουμε τον σταυρό μας - δεν τον κάνουμε, δεν έχει καμιά σημασία, όταν έχουμε μέσα στην καρδιά μας τον διάβολο, είναι αστείο να κάνουμε τον σταυρό μας. Δε μας σώζει, είναι ασήμαντο. Το σημαντικό είναι να έχουμε το όνομα του Χριστού στο μυαλό μας.

Είναι πυρηνική βόμβα, στην πράξη θα τα δείτε αυτά. Στην πράξη, απλά πραγματάκια είναι αυτά. Θα κατεβείτε τώρα, θα δείτε, θα αρχίσετε να περπατάτε, κανείς δε μπορεί να σας εμποδίσει να λέτε από μέσα σας: “Κύριε Ιησού χριστέ ελέησόν με, Κύριε Ιησού χριστέ ελέησόν με, Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με”.

Τι σας εμποδίζει; Τι σας στοιχίζει; Τίποτα! Όλες οι άλλες προσευχές χρειάζονται μιά ησυχία, έναν τόπο ήρεμο, λίγες εικόνες, το απόδειπνο, τον εσπερινό, κάποια βιβλία, αυτή την προσευχή μπορούμε να την λέμε πάντοτε. Περπατάς; μπορείς να το λες, οδηγάς το αυτοκίνητό σου; μπορείς να το λες. Ξεκινήστε και η ίδια η προσευχή θα σας μάθει τα πάντα.

Στην πράξη τα μαθαίνουμε αυτά όχι με τα λόγια. Τώρα τα λόγια έτσι που σας τα λέω μπορεί να σας φαίνονται ωραία να χαιρόσαστε την ώρα που τα ακούτε. Όταν θα έρθει η ώρα του πειρασμού θα σας χτυπήσει ο διάβολος κάτω σαν χταπόδι και δεν θα σας μείνει τίποτα από αυτά που σας λέω.

Τι θα σας μείνει; Ό,τι βάλατε εσείς στην πράξη και το μάθατε εσείς προσωπικά. Αυτό δε

μπορεί να σας το μετακινήσει κανένας. Έτσι θα γνωρίσετε αν είναι αλήθεια όλα αυτά και έτσι γνωρίζουμε όλη την αλήθεια του χριστιανισμού. Αν είναι αλήθεια αυτά που μας είπε ο Χριστός ή όχι. Από την ζωή τους τα έχουν μάθει οι άνθρωποι και τα έχουν κρατήσει μέχρι σήμερα. Όχι γιατί τους τα λένε οι παπάδες και οι καλόγεροι.

Οι ίδιοι οι άνθρωποι τα ζούνε και μας τα λένε. Το τι έχουμε ακούσει από ανθρώπους που ζούνε στον κόσμο δε μπορεί να το βάλει το μυαλό σας. Και επειδή ακριβώς είναι θέμα ζωής, γι, αυτό όλοι μπορούμε να σωθούμε, δεν είναι θέμα εξυπνάδας ή μόρφωσης ή γνώσεων. Γι' αυτό έχουμε αγράμματους που είναι άγιοι. Δεν έχουν βγάλει το δημοτικό και λέμε: "Άγιε του Θεού πρέσβευε υπέρ ημών" και έχουμε μορφωμένους που δεν ξέρουν τι λένε και τι τους γίνεται.

Απλά πράγματα είναι, με απλά πράγματα θα πάμε στον Παράδεισο, και με απλά πράγματα θα πάμε στην κόλαση.

Ερώτηση από το κοινό:

Ήθελα να ρωτήσω: Λέμε αυτά τα λόγια Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με, όμως δεν είμαστε συγκεντρωμένοι αυτή την ώρα, απλά λέμε τα λόγια. Δεν τα πιστεύουμε πραγματικά;

π. Νίκων:

Τι γίνεται; Το ότι δεν πιστεύουμε πραγματικά, όχι δεν είναι [θέμα], απλά είναι λιγη η πίστη μας. Όλα έχουνε κάποια μέτρα. Αυξάνουνε. Εί, στην αρχή είμαστε λίγο ταπεινοί, θα αγωνιζόμαστε, ταπειωνόμαστε περισσότερο, περισσότερο, περισσότερο. Είμαστε λίγο ελεήμονες, ε, στην αρχή δίνουμε κάτι λίγο, βλέπουμε ότι βοηθήσαμε τον άλλον, χαιρόμαστε πιο πολύ, πιο πολύ, πιο πολύ. Νηστεύουμε στην αρχή λίγο, μετά περισσότερο, όλα αυξάνουν, έτσι είναι και η πίστη μας.

Μη σας στεναχωρεί ότι η πίστη σας κλονίζεται, ότι είναι λιγη. Εσείς αυτά τα λίγα που πιστεύετε βάλτε τα στην πράξη, και θα δείτε πάνω στην πράξη τέτοια πράγματα που θα αυξηθεί η πίστη σας. Θα δυναμώσει η πίστη σας και τότε θα κάνετε περισσότερα πράγματα. Και θα αυξηθεί ακόμα περισσότερο η πίστη σας.

Τώρα όταν λέτε Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με και το μυαλό φεύγει και λέμε μόνο τα λόγια, δε πειράζει, είναι αυτό το λίγο που μπορούμε να κάνουμε. Κάντε το, να γίνει μια καλή συνήθεια. Και θα δείτε ότι σιγά - σιγά θα διαπιστώσετε ορισμένα πράγματα. Σα κάτι που σας είπα πιο μπροστά, ότι δε μπορείτε να λέτε Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησέ με και να τσακώνεσαι με τον άλλον.

Όταν το βράδυ θα συγκεντρωθείς να πεις με την ησυχία σου Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησέ με, ακριβώς αυτός ο τσακωμός θα σου έρθει στο μυαλό. Δε μπορείς να λες Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησέ με, και να βλέπεις περιοδικά που δεν πρέπει. Όταν σταθείς το βράδυ να πεις την προσευχή πριν ξαπλώσεις, μισή ώρα ένα τέταρτο, θα το κανονίσεις αυτό με τον πνευματικό σου.

Δε μπορείς να καθίσεις να πεις την ευχή συγκεντρωμένος. Θα σου φέρει στο μυαλό τα περιοδικά που είδες, ή ίδια η προσευχή. Θα σε μάθει πώς να ζεις, πώς να φέρεσαι, πώς να σκέπτεσαι. Γι' αυτό ξεκινήστε να λέτε αυτό το Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησέ με. Η ίδια η ευχή θα σας διδάξει πολλά άλλα που δεν μπορείτε να φανταστείτε τώρα.

Και ύστερα είμαστε και Χριστιανοί, γι' αυτό και λέμε Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησέ με. Θα πάμε στην εκκλησία, θα ακούσουμε και κάτι άλλο που θα μας ωφελήσει. Να, τώρα πώς βρισκόμαστε εδώ; θα μπορούσαμε να είμαστε οπουδήποτε αλλού. Και είμαστε μαζεμένοι σαν μία οικογένεια και λέμε αυτά που λέμε. Ξεκινήστε, κάποιος από σας, δε λένε: “το ταξίδι για την Κίνα ξεκινάει με το πρώτο βήμα”; Κάνετε το πρώτο βήμα. Στην πράξη θα το δείτε.

Ερώτηση από το κοινό:

Φοράς σταυρό, κάνεις κομποσχοίνι, λες Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με, και επιμένουν ακόμα περισσότερο. Γίνεται αυτή η πρώτη φάση που είπατε: Σου έρχεται η ιδέα, ένας λογισμός στο μυαλό -και συ το πολεμάς- τη διώχνεις αμέσως και επανέρχεται δριμύτερη ακόμα. Τι γίνεται;

π. Νίκων:

Το να επανέρχεται δε μας ενδιαφέρει. Τι σημασία έχει; Δε μας ενοχλεί αυτό, δεν μας πειράζει καθόλου αυτό και με πιο απαλή δύναμη να έλθει και με περισσότερη δύναμη να έλθει, εμείς θα τον διώχνουμε. Αυτό που μπορούμε να κάνουμε εμείς είναι η πάλη. Εάν θα νικήσουμε τον λογισμό ή όχι, εξαρτάται από την χάρη του Θεού.

Μας νικάει ο θυμός εμείς πολεμάμε: Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησέ με. Κάποιος μας νευριάζει. Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησέ με. Ο θυμός φουντώνει μέσα μας. Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησέ με. Δε νικάμε τον θυμό, δεν πειράζει, θα συνεχίσουμε τον αγώνα. Εάν θα νικήσουμε τον θυμό ή όχι δεν εξαρτάται από εμάς. Από εμάς εξαρτάται ο αγώνας που θα κάνουμε.

Λέει το γεροντικό για τον Αββά Απολλώ. Είχε το πάθος της οργής, του θυμού. Δέκα τέσσερα χρόνια παρακαλούσε (λέει) τον Θεό να πάρει από πάνω του αυτό το πάθος. Δεκατέσσερα ολόκληρα χρόνια. Όχι ένα μήνα, όχι δυο μήνες, όχι ένα χρόνο, δεκατέσσερα ολόκληρα χρόνια. Και εμείς θέλουμε μόλις ξεκινάμε να τα καταφέρουμε κι όλας; Δεν θα απογοητευόμαστε, δεν θα το βάζουμε κάτω. Θα κάνουμε τον διάβολο να σκάσει. Δεκατέσσερα ολόκληρα χρόνια και τελικά έγινε αυτό που παρακαλούσε.

Και λέει ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος (προσέξτε το και αυτό), πολλές φορές παρακαλάμε τον καλό Θεό να μας δώσει κάτι και προσευχόμαστε και προσευχόμαστε και δε μας το δίνει ο Θεός. Και προσευχόμαστε και επιμένουμε στην προσευχή και δε το δίνει ο Θεός. Και εμείς που επιμένουμε στην προσευχή τελικά (λέει ο Άγιος Ιωάννης) ο Θεός μας παραχωρεί, μας χαρίζει αυτό για το οποίο προσευχόμαστε, και έχουμε ωφεληθεί περισσότερο από την προσευχή που κάναμε παρά από αυτό που κερδίσαμε. Πολλές φορές επίτηδες ο Θεός δε στέλνει την χάρη του για να καταφέρουμε κάτι, για να επιμείνουμε στον αγώνα.

Αυτό είναι που μπορούμε να κάνουμε και αυτό θα κάνουμε, προσευχή και προσοχή όσο μπορούμε. Προσοχή και προσευχή. Και τα δύο. Όχι ενσυνείδητα να μη προσέχουμε. Άλλο το να προσευχόμαστε και το μυαλό να φεύγει και να το ξαναμαζεύουμε, και άλλο να λέμε με το στόμα τα λόγια και να μη μας ενδιαφέρει πού γυρνάει το μυαλό. Όχι, εκεί δε θα σωθούμε που φεύγει το μυαλό.

Θα σωθούμε όταν φεύγει το μυαλό και εμείς το ξαναμαζεύουμε, κι αυτό ξαναφεύγει και εμείς το ξαναμαζεύουμε. Ο διάβολος δε θα σταματήσει να μας πολεμάει ποτέ. Λέει μια από τις προσευχές της θείας μεταλήψεως που τις διαβάζουμε πριν πάμε να κοινωνήσουμε: “Προ των πυλών του ναού Σου παρέστηκα και των δεινών λογισμών ουκ αφίσταμαι”. Έχω έλθει μπροστά στην ωραία πύλη ανοίγω το στόμα μου να κοινωνήσω και το μυαλό μου δε καθαρίζει από τις σκέψεις.

Και αυτά τα λέει ένας άγιος!

Ε, τι! Θέλετε εσείς αποτελέσματα απο τώρα ακόμα δε ξεκινήσαμε; “Προ των πυλών του ναού Σου παρέστηκα και των δεινών λογισμών ουκ αφίσταμαι”. (Κι από τους φοβερούς λογισμούς δε γλυτώνω). Δεν έχει σημασία, δεν θα το βάλουμε κάτω. Θα αγωνιστούμε. Γι' αυτό ονομάζει ο Απόστολος Παύλος “στρατιώτη” τον Χριστιανό που αγωνίζεται.

Πόλεμος γίνεται. Ο διάολος τα όπλα του εμείς τα όπλα μας. Ο διάολος τις επιθέσεις του εμείς τις δικές μας. Ποιανού θα περάσει; Το έχει χάσει το παιχνίδι προ πολλού. Απλώς κοιτάει να δει πόσους περισσότερους μπορεί να κερδίσει.

Τού π. Νίκωνα, Νέα Σκήτη

Πηγή: Ηχητική ομιλία από: http://www.pigizois.net/axodariki/omilies_diaf3/G_Nikwn_N_Skiti-O_Diabolos_sto_Myalo.mp3

<http://www.oodegr.com>